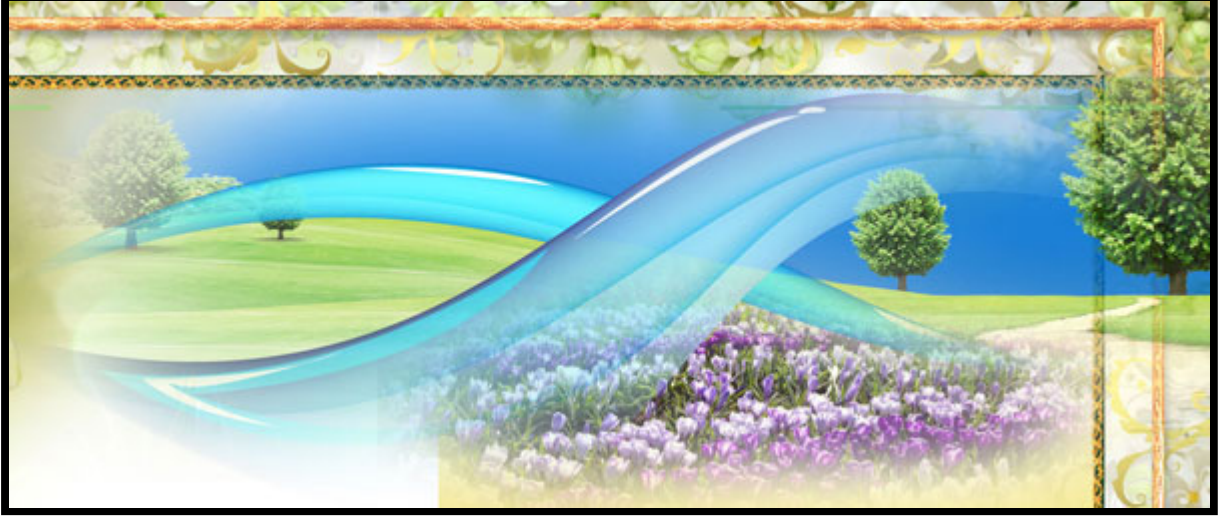

Müslümanlar yapılan hatalara karşı affedicidirler

Müslümanlar neden affedici olmalıdırlar?

Merhamet hissini yoğun biçimde yaşayan müminlerin bu özellikleri diğer üstün ahlaki vasıflarını nasıl olumlu yönde etkiler?

Merhametin önemli göstergelerinden biri kişinin affedici ve bağışlayıcı olabilmesidir. Allah Kuran'da iman eden kullarını "affedici ve bağışlayıcı" olmaya şöyle çağırmaktadır:

"Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir." (Araf Suresi, 199)

Bu, insanın nefesine zor gelebilen, ama Allah Katında güzel karşılığı olan bir tavidir. İnsan yapılan bir hata karşısında öfkeye kapılabilir ya da onu affetmek istemeyebilir ama Allah müminlere affetmenin daha güzel olduğunu bildirmiş ve onları bu ahlaka teşvik etmiştir:

"Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecri Allah'a aittir..." (Şura Suresi, 40)

Bir başka ayette Allah "**Kim sabreder ve bağışlarsa, şüphesiz bu, azme değer işlerdendir**" (Şura Suresi, 43) şeklinde bildirerek bunun üstün bir ahlak olduğuna dikkat çekmiştir.

Ayrıca Allah, "**Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlarla, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir**" (Nur Suresi, 22) ayetiyle müminleri bu konuda kendi durumlarını düşünmeye de teşvik etmiştir. Çünkü gerçekten de her insan Allah'ın kendisini bağışlamasını, esirgemesini ve rahmet etmesini ister. Yine aynı şekilde bir hata yaptığı zaman, çevresindeki insanların kendisini mazur görmesini ve affetmesini diler. İşte Allah müminlere bu durumu hatırlatarak kendilerine yapılmasından hoşlandıkları bir tavır, başkalarına da göstermelerini bildirmiştir. Elbette bu, müminler arasında merhameti teşvik eden önemli bir emirdir.

Müminler Diğer Müminlere Karşı, Hataları Her Ne Olursa Olsun, Affedici Bir Tutum İzlerler

Müminlerin affediciliği, din ahlakından uzak yaşayan kimselerin affetmesinden çok farklıdır. Din ahlakını yaşamayan insanlar, çoğu zaman dilleriyle karşılarındaki kişiyi bağışladıklarını söyleseler bile, yapılan hataya karşı kalben duydukları kin ve kızgınlıktan kurtulmaları oldukça uzun sürer.

Tavırları genellikle bu kızgınlığı yansıtabacak bir sitemkarlık içerisinde. Nitekim ellerine ilk fırsat geçtiğinde de zaten kalplerinde biriktirdikleri bu kin ve öfkelerini dile getirirler.

Müminler Tamamen Samimi Bir Niyetle Affederler

Müminler insanın hata yapabilecek acizlikte yaratıldığını bildikleri için, daha en başından karşı tarafa merhametle yaklaşır. Zira Kuran'da yer alan tevbe ile ilgili ayetler, insanın hata yapmaya açık bir varlık olduğunu, ancak önemli olanın bu hatayı fark eder etmez, bir daha tekrar etmeme gayretiyle hemen vazgeçmek olduğunu bildirmektedir. Bu ayetlerden biri şöyledir:

"Allah'ın (kabalünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah, böylelerinin tevbelerini kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır." (Nisa Suresi, 17)

Kişinin samimiyetini ifade eden bu şartlar oluştuğu sürece müminler de birbirlerine karşı son derece bağışlayıcı ve merhametli bir tavır gösterirler. Tevbe ettiği, pişmanlık duyduğu ve düzeltmeye çalıştığı hatalarından dolayı bir mümine karşı içlerinde kin beslemezler. Samimi olarak vazgeçmişse kimseyi geçmişte yaptıklarından dolayı yargılayamayacaklarını ve asıl önemli olanın kişinin son anda gösterdiği ahlak olduğunu bilirler.

Müminler Karşı Tarafın Tamamen Haksız Olduğu Bir Durumda da Affedici Olabilirler

Müminler kendilerinin tamamen haklı oldukları ve karşı tarafın tümüyle haksız olduğu bir durumda bile hiç tereddütsüz affedici olabilirler. Çünkü Allah bunun güzel bir ahlak özelliği olduğunu bildirerek müminlere şöyle tavsiye etmiştir:

"Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakları)dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever." (Al-i İmran Suresi, 134)

İman edenler Allah'ın bu hükmüne uyararak kendi haklarından kolaylıkla vazgeçer ve alttan alarak karşı tarafa güzel ahlakları ile örnek olurlar.

Bu konuda yine Kuran ahlakının getirdiği büyük bir farklılık daha söz konusudur; müminler affetme konusunda hataları büyük ya da küçük diyerek ayırmaz ve hataya göre farklı bir affedicilik anlayışı geliştirmezler. Hatayı yapan kişi istemeden büyük bir can ya da mal kaybına neden olmuş ve bu da karşı tarafın menfaatlerine büyük ölçüde zarar vermiş olabilir. Ancak meydana gelen her olayın Yüce Rabbimiz Allah'ın izni ile ve bir kader dahilinde geliştiğini bilen mümin, bu tür bir olayı tevekkülle karşılar ve şahsi bir kızgınlık içerisinde girmez.

Yine bu kişi cehalet sonucu Kuran'ın bir hükmünü gereği gibi yerine getirememiş ve Allah'ın koyduğu sınırları aşmış olabilir. Ancak bu tavırlarından dolayı kişiyi yargılayacak olan yalnızca Allah'tır. Dolayısıyla bu konuda bir yargılama yapmak ve kişiyi affetmemek gibi bir tavır müminlerin sorumluluğunda değildir. Kişinin samimi olarak tevbe edip bu tavrından pişman olması durumunda alacağı karşılık Allah Katındadır. Nitekim Allah "**Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar...**" (Nisa Suresi, 48) ayetiyle "**Allah'a ortak koşma**" dışında müminlerin samimiyetle vazgeçtikleri hatalarını affedebileceğini bildirmiştir. Müminler bunu bilemeyecekleri için onlar ancak Allah'ın bildirdiği şekilde affeder ve eğer bu konuda Kuran'da bildirilen bir açıklama varsa, hata yapan kişiye bu doğrultuda davranırlar. Kuşkusuz ki bu aynı zamanda Rabbimiz'in hoşnutluğunu ve rızasını kazanmaya da en uygun olan tavidir:

"... Yine de affeder, hoş görür (kusurlarını yüzlerine vurmaz) ve bağışlarsanız, artık elbette Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. " (Teğabün Suresi, 14)

Müminlerin merhamet göstermedeki kararlılıklarının bir sebebi Allah'ın ahlakını yaşamaya çalışmalarıdır. Allah, pek çok ayette açıklandığı gibi "merhametlilerin en merhametlisi"dir. Dolayısıyla müminler de merhameti, güçlerinin yettiği en son sınıra kadar yaşamaya çalışırlar. Ayrıca müminler, "Eğer Allah'ın sizin üzerinizde fazlı ve

rahmeti olmasaydı ve Allah gerçekten Rauf (şefkat eden ve) Rahim olmasaydı (ne yapardınız)?" (Nur Suresi, 20) ayetiyle de bildirildiği gibi, Allah'ın kendilerine olan şefkatine ve merhametine muhtaçtırlar. Allah'ın kendilerine merhamet etmesini istedikleri için de diğer müminlere karşı ellerinden geldiğince merhametli olmaya çalışırlar.

Mümin için affetmede ölçü karşı tarafın samimiyeti ve iyi niyetidir. Bunu da mümin, vicdanı ve aklıyla teşhis eder. Kötülüğü bir alışkanlık haline getirmiş olup karşı tarafın merhametinden ve güzel ahlakından istifade etmeye çalışan birine elbette izin verilmez. Bir mümin böyle bir durumda karşı tarafa gösterilecek asıl merhametin sadece affetmek olmadığını bilir ve onu samimiyete, dürüstlüğe ve Allah'tan korkmaya davet ederek merhametini farklı bir şekilde ifade eder.

Sayın Adnan Oktar: "İman etmeyenler, mantık gözüyle baktıkları için şefkati ve merhameti mantıksız görürler, Müslümanlar ise vicdanla baktıkları için şefkat ve merhametten zevk alırlar."

ADNAN OKTAR: Şefkat, merhamet, Cenab-ı Allah'ın bizlere verdiği çok önemli bir duygu.

Küfür mantık gözüyle bakar, şefkati mantıksız görür, merhameti mantıksız görür. Mesela adam dostudur, çıkarıyla çatışır, onu direkt terk eder. "Niye böyle yaptın?" dersin, "mantıklı olanı yaptım" der. Vicdanlı olanı yaptın mı? Yok. "Ama mantıklı olanı yaptım."

Mantık, insanı küfür ve dalalet içerisinde tutmayı emreder. Mesela mantığa göre affetmek, mantıksızdır. Adam "niye affedeyim ki?" der. "Direkt intikam alırım" der. Mantığa göre, yardım etmek de mantıksızdır. Çünkü "benim ihtiyacım var" diyor, "niye vereyim ki başkasına parayı, fazla bile olsa" diyor, "mantıken fazla olan daha iyidir" diyor, "o yüzden mantıksız gördüğüm için, parayı vermem" diyor.

Bir başkasını koruyup kollama, insanın vaktini ve parasını alan bir şeydir, imkanlarını alan bir şeydir. "Vaktimi niye harcıyayım, mantıksız" diyor, "paramı niye harcıyayım, yine mantıksız" diyor.

İslam, mantık değil de, vicdan üzerine kuruludur. Vicdan ve akıl üzerine kuruludur. Küfür de, zeka ve mantık üzerine kuruludur. Mesela bir insan, ahireti, ahiret inancını mantıksız görür. "Ölen bir insan, bir daha dirilmez, mantıksız" der. Ama akıl ve vicdan,

insanın sonsuzluk içgüdüsünde olduğunu görüyor, Kuran'ın hak olduğunu görüyor.

Akıl ve vicdanda insan, Allah'ın hükümlerinin, Kuran'ın mucizelerinin genel özelliklerinden, doğruluğundan, vicdanen etkileniyor ve Kuran'ın hak olduğuna ve ölümden sonraki hayatın varlığına kanaati geliyor. (16 Şubat 2011 tarihli Samsun Aks Tv)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/muslumanlar-yapilan-hatalara-karsi-affedicidirler>